

Sygn. akt III Ca 1503/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Gabriela Sobczyk

Protokolant Marzena Makoś

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2015 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.

przeciwko H. W. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju

z dnia 7 lipca 2015 r., sygn. akt I C 2998/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Gabriela Sobczyk

UZASADNIENIE

Powód H. I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. wniósł o zasądzenie od pozwanej H. W. (1) kwoty 3 152,07 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP od dnia 28 października 2014 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu.

Wyrokiem z dnia 7 lipca 2015 roku Sąd Rejonowy w Jastrzębiu-Zdroju, w sprawie o sygn. akt I C 2998/14, w punkcie 1 oddalił powództwo; w punkcie 2 zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Rozstrzygnięcie oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Umową przelewu z dnia 4 czerwca 2014 roku powód nabył od (...) Bank S.A. we W. wierzytelność względem pozwanej. W dniu 2 września 2014 roku (...) Bank S.A. sporządził zawiadomienie o dokonanej cesji wierzytelności na rzecz powoda oraz przedsądowe wezwanie do zapłaty adresowane do pozwanej. Z wyciągu ksiąg rachunkowych powoda

wynika, że na wierzytelność w stosunku do H. W. (2) składa się: należność główna w kwocie 127,85 zł oraz odsetki w wysokości 3 181,59 zł.

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd Rejonowy zważył, że powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na brak wykazania istnienia zobowiązania w stosunku do pozwanej. Sąd Rejonowy, powołując się na treść art. 509 k.c., wskazał, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Powód nie przedłożył natomiast żadnego dowodu na istnienie zobowiązania pozwanej wobec (...) Bank S.A. z siedzibą we W..

Zdaniem Sądu Rejonowego pozwanej w relacji z (...) Bank S.A. przysługiwał status konsumenta. W takiej sytuacji dołączony do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda nie posiadał mocy prawnej dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2004 roku ze zm.), a miał jedynie znaczenie dokumentu prywatnego (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 roku, sygn. akt P 1/10). W związku z tym powód powinien wykazać fakt istnienia wierzytelności, w wysokości oznaczonej w wyciągu z ksiąg rachunkowych. Dodatkowo Sąd Rejonowy zauważył, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu odnosi się do wierzytelności pozwanej wynikającej z umowy o numerze NP. (...), tymczasem powód dochodzi wierzytelności z umowy o numerze (...).

Powód nie przedłożył umowy pomiędzy zbywcą wierzytelności a pozwaną ani żadnych innych dokumentów na podstawie których możliwe byłoby odtworzenie treści pierwotnego stosunku prawnego oraz jego wysokości. Przedstawione dowody ograniczyły się do stwierdzenia faktu cesji wierzytelności. Tym samym powód nie wykazał istnienia podstawy stosunku cywilnoprawnego będącego podstawą dochodzonego roszczenia. Sąd Rejonowy wskazał, że na powodzie spoczywał ciężar wykazania okoliczności faktycznych uzasadniających zasądzenie na jej rzecz dochodzonej kwoty. Zdaniem Sądu Rejonowego powód obowiązkowi temu nie sprostał. Nie przedłożono również dokumentu, z którego wynikałby sposób wyliczenia kwoty odsetek umownych i za opóźnienie, ze wskazaniem od jakiej kwoty odsetki te zostały naliczone, za jaki okres oraz jaka była ich wysokość.

Sąd Rejonowy wskazał, że oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z akt Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Jastrzębiu-Zdroju A. M., sygn. Km 326/07, albowiem powód nie wskazał z jakich dokumentów znajdujących się w aktach domaga się przeprowadzenia dowodu. Ponadto dokumenty prywatne i urzędowe znajdujące się w aktach sprawy nie mogą stanowić dowodu na okoliczność wysokości dochodzonej wierzytelności. Wniosek o wszczęcie egzekucji dowodzi jedynie tego, że osoba, która go podpisała złożyła dane oświadczenie. Z kolei postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego nie może stanowić dowodu na okoliczność istnienia należności w zakresie odsetek. Zdaniem Sądu Rejonowego ustalenie stanu odsetek w dacie zawarcia cesji nie było wystarczające, skoro nie wykazano, od jakiej kwoty odsetki te zostały naliczone i za jaki okres.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu określoną w art. 98 k.p.c.

Od powyższego wyroku Sądu Rejonowego apelacją wywiódł powód, zaskarżając go w całości, zarzucając mu:

1. naruszenie postanowień umownych tj. § 1 pkt 5 oraz § 1 pkt 8 załączonej do pozwu umowy pożyczki o numerze (...) z dnia 28 listopada 2003 roku poprzez ich niezastosowanie i błędne uznanie, że powód nie wykazał podstawy oraz wysokości dochodzonych odsetek umownych i karnych;
2. naruszenie przepisów postępowania cywilnego mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. – poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz błąd w ustaleniach faktycznych polegający na błędnym przyjęciu, że powód nie udowodnił podstawy oraz wysokości dochodzonej należności, pomimo że z załączonych do pozwu dowodów, a także tych zawnioskowanych, wynikało z jakiego tytułu i w jakiej wysokości objęta została niniejszym pozwem należność.

Na tych podstawach wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd pierwszej instancji, a także o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania sądowego za obie instancje, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Na wstępie zaznaczenia wymaga, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, dlatego Sąd Okręgowy, po dokonaniu oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a także rozpoznaniu zarzutów apelacji, przyjął je za własne.

W pierwszej kolejności odnieść należy się do zarzutów naruszenia prawa procesowego, rzutu na możliwość oceny prawidłowości zastosowanego prawa materialnego, ponieważ prawidłowo ustalona podstawa faktyczna jest niezbędna dla dokonania oceny rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonym wyroku.

Zdaniem Sądu Okręgowego zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c. jest bezpodstawny. Należy wyjaśnić, że do naruszenia art. 233 k.p.c. może dojść w sytuacji, gdy sąd dokona oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w sposób sprzeczny z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego. Prawidłowe postawienie tego zarzutu wymaga wskazania jakiego błędu w ocenie konkretnego dowodu dopuścił się sąd. Nie jest wystarczające poprzestanie na przedstawieniu odmiennej wersji ustaleń faktycznych. Jeżeli ustalenia sądu są poprawne logicznie, zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, nie można mu zarzucić naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, nawet wtedy gdy na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego można poczynić alternatywne ustalenia faktyczne. Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 227 k.p.c. wyjaśnienia wymaga, że przepis ten nie może być przedmiotem naruszenia sądu, ponieważ nie jest on źródłem obowiązków ani uprawnień jurysdykcyjnych, lecz określa jedynie wolę ustawodawcy ograniczenia kręgu faktów, które mogą być przedmiotem dowodu w postępowaniu cywilnym (tak w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2001 roku, sygn. akt III CKN 434/00, niepublikowany).

Skarżący nie podał na czym polegać miałyby naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, poprzestając na wskazaniu, iż Sąd Rejonowy niesłusznie uznał, że nie udowodniono podstawy oraz wysokości dochodzonej należności. Motywy zaskarżonego orzeczenia pozwalają jednak na zapoznanie się z rozumowaniem sądu pierwszej instancji, a dokonana przez sąd ocena materiału dowodowego jest prawidłowa pod względem logicznym i wewnętrznie spójna.

Sąd Rejonowy miał rację uznając, że powód powinien wykazać nie tylko fakt zawarcia umowy cesji, ale także udowodnić, że prawo będące jej przedmiotem przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi wobec pozwanej. W przeciwnym razie nie ma podstaw do ustalenia na podstawie jakiego tytułu, kiedy i w jakiej wysokości powstało zobowiązanie wobec pozwanej. Nie wiadomo również za jaki okres i według jakiej stopy procentowej powód naliczył odsetki.

W sprawie, wbrew stanowisku powoda zawartemu w apelacji nie przedłożono umowy kredytu między pozwaną a (...) Bankiem S.A. w W.. Powód nie wnioskował też o przeprowadzenie dowodu z tej umowy. Żaden z dokumentów przedstawionych w toku postępowania dowodowego nie był wystarczający dla wykazania wskazanych wyżej okoliczności.

W tym miejscu należy wyjaśnić, że Sąd Okręgowy oddalił wniosek dowodowy powoda o zobowiązanie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Jastrzębiu-Zdroju do przedstawienia znajdujących się w jego posiadaniu wszystkich dokumentów dotyczących akt egzekucyjnych w sprawie o sygn. Km 6628/13. Sąd Rejonowy oddalił podobny wniosek postanowieniem na rozprawie w dniu 7 lipca 2015 roku, bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku, a przyczyny dla których to oddalenie nastąpiło zasługują na akceptację. Jedynie dla porządku podnieść należy,

że w wniosku złożonym w postępowaniu apelacyjnym wskazano inny nr sygnatury akt, co nie zmienia oceny wniosku złożonego w postępowaniu odwoławczym jako spóźnionego (sygnatura akt komorniczych wskazuje na pochodzenie dokumentów sprzed daty zaskarżonego wyroku).

Dodać można, że Sąd Okręgowy przychyliła się do poglądu wyrażonego przez Sąd Rejonowy odnośnie braku przydatności wskazanych przez powoda dokumentów dla wyjaśnienia istotnych dla sprawy faktów.

Odnośnie raportów- zestawień przedstawionych w postępowaniu odwoławczym Sąd Okręgowy nie uznał ich za nowe dowody w rozumieniu art. 381 k.p.c. i wnioski o ich przeprowadzenie także oddalił. Podobnie odnieść się należało do wskazanego w apelacji postanowienia Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju z dnia 11.10.2006r., I Co 1474/06, które dodatkowo- wbrew twierdzeniu apelacji - nie zostało złożone do akt.

Zdaniem sądu odwoławczego powód miał możliwość przedstawienia tych dokumentów w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji. Skarżący nie powołał się na okoliczności, które miałyby świadczyć o tym, że potrzeba powołania się na te dowody wynika później. Wręcz przeciwnie, z okoliczności sprawy wynika, że powinien być świadomy potrzeby udowodnienia istnienia oraz wysokości wierzytelności będącej przedmiotem cesji, o czym świadczy samo wezwanie go do wskazania sposobu wyliczenia kwoty tytułem odsetek poprzez wskazanie kwoty, od której zostały naliczone, okresu naliczania, stopy procentowej. Wezwanie o wskazanie tych okoliczności, chociaż niezasadne, pozwalało powodowi, reprezentowanemu przez profesjonalnego pełnomocnika, na rozważenie potrzeby przedłożenia dokumentów, które dowiodą nie tylko wysokość odsetek, ale także przedmiotowej wierzytelności. Dopuszczenie zawnioskowanych dowodów nie doprowadziłoby do zmiany orzeczenia. Przedłożone raporty jako dokumenty prywatne są tylko dowodem tego, że osoba, która je podpisała złożyła oświadczenie woli w nich zawarte i nie byłyby wystarczające do poczynienia ustaleń w zakresie istnienia pierwotnej wierzytelności, jej wysokości, a także należności ubocznych z nią związanych.

Powołanie się przez skarżącego na naruszenie postanowień umownych załączonej do pozwu umowy pożyczki nie znajduje uzasadnienia, z tego już powodu, że wskazana umowa nie została przedłożona do akt. Nie można zarzucić Sądowi Rejonowemu, że nie zastosował lub błędnie zastosował postanowienia umowy, skoro nie miał do niej dostępu. Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 232 k.p.c. to stron są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Należy także zaznaczyć, jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, że istnieje rozbieżność pomiędzy numerem umowy wskazanym na wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda, a treścią pozwu i dokumentami, które dowodzą umowy cesji. Taka rozbieżność osłabia dodatkowo znaczenie tego dokumentu dla ustalenia faktów istotnych dla sprawy. Przedłożony wyciąg nie tylko nie może być uznany za dokument urzędowy, ale jest także nieprzydatny jako dokument prywatny. Wszystkie pozostałe dowody odnoszą się zaś do umowy cesji.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., uznając, że skarżący powinien zwrócić pozwanej kwotę 300 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika. Stawka pełnomocnika została obliczona zgodnie z § 6 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j..Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 ze zm.)

SSO Gabriela Sobczyk